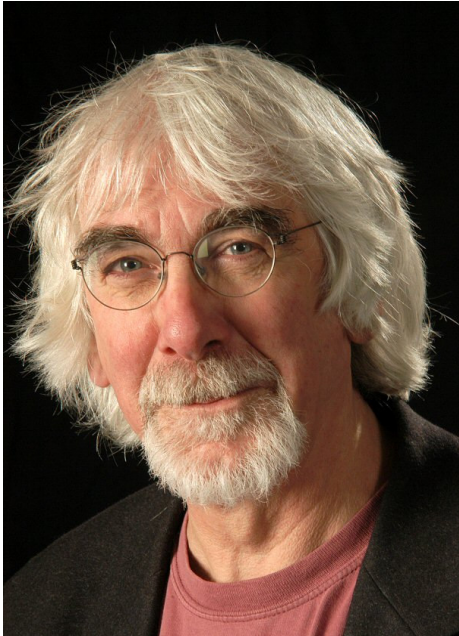

NostalgisCH

Anton Nijholt

Het zal rond december 2006 geweest zijn dat het toenmalige CH-bestuur me lastig viel met de vraag een nostalgische stukje te schrijven. Het is nu 2020 en terugkijkend naar 2006 probeer ik me te herinneren wat ik toen geschreven heb. Iets oubolligs waarschijnlijk, aansluitend bij de vraag (... wil ik u bij dezen vragen een stukje te schrijven ...).

Waarschijnlijk kwam het neer op het zwijmelen bij het verleden, dat wil zeggen, een verleden van lang voor 2006. Dat wil zeggen, de Mensa op de Oude Delft, Wiskunde op de Julianalaan, en Weg- en Waterbouwkunde, mijn eerste liefde, tja, waar was dat ook al weer? En waar zat de bibliotheek toen eigenlijk? Die zat dacht ik aan Weg- en Waterbouwkunde vast?

Wat blijft je echt bij na zoveel jaren? Wat komt er redelijk spontaan bij je op? Aapjes kijken bij het Delfts Studenten Corps toen ze verplicht werden om hun Mensa open te stellen voor niet-leden, plakacties, sjoelen in de mensa, kennismaken met 'de Chinees', toepen in Staminee, eten en stripezen in studentenrestaurantjes aan de grachten, veel aardige mensen bij Wiskunde waar je je bij thuis kon voelen qua wetenschappelijke uitdagingen, wat saaie mensen bij informatica, maar daar maakte de uitdaging van de computer een gebrek aan diepgang meer dan goed, tamelijk onvergetelijke CH-excursies (niet vanwege de door saaie excursiecommissarissen uitgedachte programma's, wel door het saboteren hiervan), de CH-kamers aan de Julianalaan, het VSSD-gebouwtje dat me onderdak verschafte bij het typen van mijn afstudeerscriptie, etc.

Delft houdt niet noodzakelijkerwijs op na je studententijd. Zeker niet in mijn geval. Station, fietsenstalling, cafe, straat, bepaalde buurten en huizen, bijbehorende mensen (of omgekeerd). De klokken van de Oude Kerk herinneren je dan niet alleen aan je achterkamertje aan de Verwersdijk, maar ook aan moeizaam

bereikbare zolderkamers waar je wel eens een nacht doorbracht en aan daaruitvoortvloeiende relaties.

Terugkijkend, nu, in 2020, wordt dat verzoek van Christiaan Huijgens om een nostalgisch stuk te schrijven over een periode van voor 2006 enerzijds interessant, anderzijds ook een beetje achterhaald. Immers, vanaf 2010 werden alle huizen, gebouwen, en publieke ruimten uitgerust met sensoren die registreren, interpreteren en opslaan wat waar dan ook gebeurt. Met andere woorden, het is niet al te moeilijk een stuk van wiens leven dan ook automatisch te reconstrueren, wellicht vanuit een bepaald gezichtspunt, samen te vatten en opnieuw af te spelen. Hopelijk wel met een fast feedforward optie.

9 December 2006